

A fehéarakác – sárga borítóban

Világkörüli útján az akác kétszáz év alatt meghonosodott hazánkban. A paraszti gazdaság nélkülözhetetlen szerszámfája, tüzelője lett. Éppen csak koporsó nem készült belőle. Lombja, virága bevonult a népköltészetbe, a városi kultúrába. Méze világvizonylatban egyedülállóan kristályfényű és jóízű – bár odakint vizezzel gyanúsítanak bennünket.

Sokat kaptunk az akáctól, s hogy mi mit adtunk cserébe, arról bizonykodik most Keresztesi Béla akadémikusunk szerkesztette könyvecskéjének kínai kiadása. Címét olvashatja aki érti a kínait, lapozhatja a 160 oldalt, a többi meg a címképről olvashatja le mindazt, ami a magyar – esetleg angol – nyelvű kiadásban áll. Összefoglalóan azt, amit Vadastól (1911) Keresztusi (1991) erről a fajfajról megtudtunk és tetűnk is érte. A kiadvány erdészeti kultúránk ritka sikere.

Jérôme René

中国科学技术出版社

Az erdő

– ahogy Szepesi Attila író látja –

(Részletek a szerző Az erdő c. frásából)

Hogy mitől erdő az erdő, sosem tudtam magamnak megfogalmazni. Sem a helye, sem a nagysága nem árul el róla semmi lényegeset. Lehet síkságon és hegyek között, város határában vagy vizek partján. Lehet parányi – valami ósvadon vacogó maradéka. De: a sok fa még nem elegendő. Ismerem az Alföldön vizgatthalatlan fatömegeket, melyek sosem tudnak erdővé válni. Vannak két-, négy- és százlábú lakók, de hiányzik belőlük a fenyékek és neszeknek az a játéka, amitől igazán erdővé lehetnének. Mert kell, hogy legyen az erdőben valami fenyéken túli sugárzás, ami a neszekkel összefonódik. Ez utóbbiak madárdalból, patakcsobogásból, rovarok percegéséből és szélzúgásból állnak össze – meg még valamiből, ami ennél több. Talán az állandó növekedésnek és az elmulásnak is van valami együttes zenéje: a rügyek fakadásának, meg a kéreg porladásának.

Az erdők középpontja nincs. Ahogy az ember elbarangol benne, mindig úgy érzi, közeledik hozzá, mégis mindig valahol másutt van a törzsek és lombok elképzelt középpontja, sosem ott, ahol megállunk. Túl egy bokorcsoponton, egy kigürő sziklán, egy patakparti cserjén. Ezért igaz a paradoxon, hogy a fától nem látni az erdőt. Mert ha az ember továbblép, bekukkant a sziklák és a bokrok mögé, ott sem lelli az elképzelt középpontot, az erdő lelkét. Az mindig velünk együtt tovamozdul – nem távolodik, nem is közeledik, de makacsul tartja a maga tévhiségét. Majnem itt van és mégsem. Találhat az ember egy vadonban emlékeztetés helyeket, melyek a környezetiüket meghatározzák – egy-egy mohos követ, barlangkürtőt, medveforma sziklát, vagy avar alól kicsorduló forrást –, de egyik sem középpont. Az erdő középpontja

talán éppen a kimondhatatlan, ami több, mint a részletek együttese, amit elemezni nem lehet.

Egy rét, egy folyóparti liget, egy pusztai legelő havonta változhat. Tavasszal előnti a zöldár és elmoszarosodik. Felüti fejét zata a nád, ellepik a vadmadarak. Nyáron aztán kiszárad, sivatagossá kopik. Szinte el sem hinnéd, hogy ahol tavasszal békák és vadkacsák közt cuppogott a csizmád, most sóvirágot szedsz a sziken. Az erdő változásai ennél sokkal lassúbbak. Talán csak évtizedekben mérhetők. Láthatatlan a fák vándorlása, ahogy eltűnnek egy hegyoldalról, amit korábban elborítottak, odébb meg birtokba vesznek egy rétet, ahol korábban nyomuk sem volt.

Az erdő szintjei a fenyék és a hangok minősége szerint háromfélék, de egymástól elválaszthatatlanok. Lenn, a gyökerek között, a zörgő avarban élnek a botló, percegő, zizegő parányok. Feketék és nyálkások. Ez a mélyvilág, az erdei inferno. Középen: a fatörzsek és a szempárok régiója. Itt rejtőztek el a latrok önmaguk elől, és itt találták meg önmagukat a kegyes remeték. És fenn: a szárnyak világa. A két szél között a törzsek rostjai tartják a kapcsolatot – maguk is napfényből és ásványokból valók. Égvyrúriben árad a nedvesség, meg a feloldott sókristályok sokasága. Mindig a mélységből fölfelé, ahol az Ismeretlen Madár lakik, minden erdő legitokzatosabb lakója. Mert felismered a vörösbogyu hangját, a harkályét, a csuszkaét meg a csalóányét, a szajkó rikácsolását és az ölyvek vijjogását – aztán megszólal egy madár, akit sosem láttál, sosem hallottál még.

Az erdő: az embernél magasabb és mélyebb világ; a pillanat és a mindenkorí ósido; a túlfinomodás és az első vegetáció érpessége; neszek és fenyék. Madách szépszávaival: „illat és mathesis” – mindez együtt, amit erdőnek lehet mondani.

Dobay Pál
erdőfelügyelő

DR. CSÖTÖNYI JÓSZEF

A szépség szolgálata

– Az erdő poéziséről –

Magyarország erdőjárulási (Az erdőművelés tanterve, 1968), A Bakony tisztafása (1980), Fenyves a Bakonyalján (1988) után szinte a meglepetés erejével hatott – a verskedvelők igaz öröme – szakmánk köztisztelőben álló, jeles tudós egyéniségének, az erdőművelés taniskolateremtő mesterének, dr. Majer Antal professzornak könyve: Az erdő poézise. A 285 oldal terjedelmű versantológia, amint ezt a könyvújdonság alcíme jelzi – Líra az erdőről: fákról, fényről, csendről.

Bíztást állítom, hogy az erdőről, fákról szóló verseknek ilyen gazdag antológiája még nem jelent meg a magyar irodalomban. Közel 100 magyar költő – köztük számos klasszikus – több mint 200 verset tartalmazza.

E szép kiállítású könyv – mely a Magvető Kiadó gondos munkáját dicséri – borítóját Ferenczy Károly: Madárdal című festményének részlete ékesíti. Több nagy magyar festő – többek között Barabás Miklós, Benczúr Gyula, Csontváry Koszika Tivadar, Mednyánszky László, Munkácsy Mihály, Paál László, Szinyei Merse Pál – híres alkotásának reprodukciója a könyv képanyaga. Egy régi görög szállóige szerint „a poézis: beszélő festészet, a festészet: néma poézis.” A poézis és a festészet harmonikusan összecseng az antológiában, egységes gyönyörködtetik a szemet és az elmét.

Amikor kezembe veszem Az erdő poézisét, körülölel az erdő csendje, látom a vibráló, játszi fényt és érzem az erdő különös illatát. Az erdő poézise azt az üzenetet közvetíti zaklatott és hajszolt világunkban, hogy áhítattal, alázattal álljunk meg a fák előtt, mert ők – Nagy László költő szerint – „kozmosz testvéreink”.

Az erdő poéziséhez költőien szép előszót írt a próza avatott tollforgató mestere, az egykori évfolyamtárs és kolléga, Varga Domokos erdőmérnök-író.

Dr. Majer professzor az erdő fáradhatatlan, lelkes apostola, hiánypótló szakonyvek írója, egyben „a versek és az erdő örök szerelmese” is.

Az erdő poézise az Országos Erdészeti Egyesület kiadványaként, az 1993. évi kaposvári egyesületi vándor-, illetve közgyűlés alkalmával jelent meg.

Amikor a szakmát számos gond feszíti, bajok, problémák nyomasztják, akkor az Országos Erdészeti Egyesület egy remek versantológiával lepi meg a szakmát. Üzenetértéke van ennek! A versolvás erdész hisz a holnapban, hisz hivatása értelmében, mert az nem más, mint a szépség szolgálata.

ROVATVEZETŐ: WISNOVSZKY KÁROLY

Az Elnökség március 4-én a Pártoló Tagok Tanácsával tartott megbeszélést. A tanácskozásban élénk eszmecsere zajlott az ágazatot érintő aktuális kérdésekről (Kárpótlás, tulajdonváltás, magánérdő-gazdálkodás – Vállalatok átalakulása – Oktatás, gyakorlonki rendszer – Természetvédelem és erdőgazdálkodás – Ágazatról alkotott társadalmi megítélés tudatos alakítása, „sajtókapcsolatok” – OEE szerepe a változások közepette).

Schmotzer András röviden értékelte az elmúlt négy év munkáját és eredményét, kérte az Elnökség munkájának megítélését. Ismertette az Egyesület anyagi helyzetét és kérte továbbra is az OEE működésére érdeklődőket a Pártoló Tagok segítségét. A Pártoló Tagok Tanácsa nagy többséggel elfogadhatónak tartotta a jogi tagdíj mértékének ajánlásaként – az 1993. évben kitermelt, járulékfizetésre kötelezett köbméterenkénti két forintot.

Március 10-11-én Galyatetőn titkári és szakosztályvezetői értekezlet zajlott, melyen a választásokra való tekintettel a Választási Bizottság is részt vett.

Schmotzer András röviden beszámolt az elmúlt négy év munkájáról, megköszönve a jelenlévő tisztségviselők áldozatos munkáját. Ismertette *dr. Szabad Györgynek*, az Elnökség által írt, Erdőbirtokossági törvényt szorgalmazó levelét. Az egyesület pénzügyi helyzetének és 1994. évi költségvetésének ismeretében jelezte az egyéni tagdíj mértékének szükségszerű emelését.

Barátossy Gábor nehéz időszakként jellemezte az elmúlt négy évet, de meggyőződése, hogy az OEE alapszabályának megfelelően képviselte az erdők és a szakma érdekeit.

Varga Béla jól működő nemzetközi kapcsolatrendszerünkről számolt be. Bejelentése szerint vélhetően 1995-ben Magyarországon kerül megrendezésre a PRO SILVA kongresszus.

Eddigi munkánkat összekötve jövőbeni feladatainkkal elmondtuk, hogy a „LUPIS” ügygel az erdők privatizációjára vonatkozó törvények nem zártak le. Tovább kell folytatni munkánkat azzal a könnyebbséggel, hogy a jelenlegi parlamentből vélhetően a következőbe is bekerül a képviselők már jól felkészítettek.

Eredmény, hogy „ROSSZ” erdészeti törvény nem született. A jelenlegi törvényekkel is lehet és kell is élnünk.

Az egyesületi munka változik, a régi „klub-élet” visszaszorult. Köteltségünk az erdő örök érdekét képviselni, melyhez van is erkölcsi alapunk. A csoport vagy egyéni érdekek érvényesítéséhez az egyesület zászlaját nem szabad felhasználni. Alapelveink állnak, aktuálisak és szinte örökérvényűek.

Kertész József ismertette az alapszabály javasolt módosításait. *Iffy. dr. Solymos Rezső* beszámolt a Választási Bizottság elképzeléseiről és munkájáról.

Dr. Szász Tibor a Szeniorok tevékenységét jellemezte. Felhívással élt, miszerint lehetőség van az alacsony nyugdíjjal rendelkező erdészek és erdész özvegyek további támogatására, megsegítésére.

Kérjük ezért azon egyedülálló erdészeket vagy erdész özvegyeket, akiknek nyugdíja nem haladja meg a 13 600 Ft-ot, illetve azon házaspárokat, kiknek együttes nyugdíja nem éri el a 17 000 Ft-ot, adjanak be kérvényt az OEE címére *dr. Szász Tibor* nevére. OEE tagság nem feltétel.

Kondor Endre a vadgazdálkodási szakosztály titkáráként kérte a tisztségviselőket, ajánljanak új szakosztálytagokat.

Az OEE május végén – június elején erdélyi tanulmányutat szervez 35-40 fő részére. Érdeklődni lehet Pápai Gábornál.

Márciusban megalakult a gödöllői helyi csoport. Elnöke: *Ipsics Lajos*. Titkára: *dr. Somogyvári Vilmos*.

1994. március 25-én 78 fő részvételével ülésezett a választmány, mely során az alábbi döntéseket hozta:

Javasolja a küldött közgyűlésnek elfogadásra az alábbi szövegezésű alapszabály módosítást.

12. § bővítné: és a Szeniorok Tanácsa.

16. § megváltozna: (1) A választmány tagjai közvetlen választás, illetve választott tisztségük alapján nyerik el megbízásukat.

(2) Tisztségük alapján tagjai a választmányak: a/ az Elnökség tagjai, b/ helyi csoport titkárok, c/ szakosztályok, illetve szakosztály jogállású tanácsok (Pártoló Tagok Tanácsa, Szeniorok Tanácsa) választott vezetője (1 fő).

(3) A választmány kiegészül a 100 fő taglétszám feletti helyi csoportnál, minden további megkezdett 100 fő arányában 1-1 fő választott képviselővel.

19. § (1) Az elnökség összetétele: az elnök, az alelnök, a főtitkár, a főtitkárhelyettes és hat elnökségi tag, az egyesület szakfolyóiratának szerkesztő bizottsági elnöke, hivatalból tanácskozási joggal az Ellenőrző Bizottság elnöke és az ügyvezető titkár.

(2) A hat funkció nélküli elnökségi tag kiemelt feladata térsége egyesületi munkájának összehangolása.

(3) Az elnökség tagjait tisztségek szerint az Egyesületi rendes tagjai közül a küldöttközgyűlés választja meg titkos szavazással, egyszerű szótöbbséggel, négy évi időtartamra. A választhatóság feltételeit az alapszabály külön szabályozza.

(4) Az elnökség feladata az egyesületi munka operatív irányítása.

22. § (4) módosulna: az egyesületnek 3 alelnöke van, az általános alelnök, a technikus alelnök, a magánérdő gazdálkodást képviselő alelnök.

(7) megszűnik.

33. § megváltozna az alcím is: Az Egyesület tanácsadó szervei. Új szöveg: A Pártoló Tagok Tanácsa és a Szeniorok Tanácsa az egyesület – szakosztály jogállású – tanácsadó szervei.

Az elnökség javaslatát figyelembe véve titkos szavazás útján kiválasztott kiüntettek. 1994 évben: „Bedő Albert emlékérem”: *dr. Szodfridt István, dr. Páll Miklós, Steiner József*. „Kaán Károly emlékérem”: *Boros Ferenc, dr. Papp László, dr. Erdős László, Iványos László*.

Az emlékérmek a később eldöntendő elismerő oklevelekkel együtt a küldöttközgyűlés ünnepélyes keretében között kerülnek átadásra.

Wisnovszky Károly

Dr. Tuskó László erdőmérnök, az Erdészeti Technikum volt igazgatója, neves vörösfenyő-kutató halála 10. évfordulóján, Sopronban, a Szent Mihály tereben a Soproni Erdész- és Faiparos Diákok Barát Köré, a Roth Gyula Erdészeti és Faipari Szakközépiskola, az Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportja és a Tanulmányi Állami Erdőgazdaság képviselői koszorúzási ünnep-

E havi számunk szerzői

Abonyi István	erdőmérnök	Budapest
Apatóczyk István	PÁP	Budakeszi
Bartha Dénes	EFE	Sopron
Bánó László	az alacsony nyugdíjjal rendelkező erdészek és erdész özvegyek további támogatására, megsegítésére	Visegrád
Bidló András	EFE	Sopron
Csányi Sándor	erdész	Gödöllő
Csőka Péter	FMERSZ	Budapest
Dobay Pál	erdőfelügyelő	Visegrád
Fejes László	FMERSZ	Budapest
Gerely Ferenc	ÁV Rt.	Budapest
Homolya József	erdőfelügyelő	Salgótarján
Jérôme René	erdőmérnök	Budapest
Kollwenz Ödön	erdőmérnök	Pécs
Kovács Gáborné	EFE	Sopron
Magyar Lajos	ERTI	Kecskemét
Molnár Sándor	EFE	Sopron
Óvári Ilona	erdőmérnök	Eger
Pápai Gábor	OEE	Budapest
Teszary Károly	TK vezető	Diósjenő
Wágner Tibor	erdőmérnök	Eger

EGYESÜLETI HÍREK

seget tartottak. A sírnál *Rácz Józsefné dr.* a baráti kör tükára tartott rövid megemlékezést, majd a jelenlévők elhelyezték koszorúikat.

□

Az erdészettörténeti szakosztály idei második rendezvényét Budapesten tartotta. *Nyírádi Lajos* vetített képi előadás keretében mutatta be a legérdekesebb erdészeti témájú plaketteket és érmeiket. Néhányan eredetiben is megmutatták, s kérte a hallgatóságot a még kevésbé ismert vagy nem ismert ilyen jellegű tárgyak felkutatására.

Másodikként *dr. Horváth László* A dualizmus-kori Szabolcs vármegyei agaraszat címmel tartott előadást. Kitért az agaraszat szervezeti jelentőségére, továbbá hangsúlyozta ezen vadászati mód sportos jellegét. Ismertette a megye agaraszatának legfontosabb eseményeit és az ebben részt vevő családokat.

Dr. Hajdú István, dr. Csötönyi József, dr. Csöbör Pál és dr. Kollentz Ödön hozzászólásában főleg az egykori grófi, bárói családok állat- és sportszeretétét hangsúlyozta.

Borsó Zoltán és dr. Kovács János Egy vértesi erdészdinasztia címmel a Pravec család egymást követő nemzedékeinek pályafutását tekintette át. Borsó Zoltán külön is kiemelte a családi indítást, az otthon látott példaképek óriási szerepét a pályaválasztásban.

A témához *dr. Kollentz Ödön, dr. Csötönyi József és Béni Kornél* szólt hozzá. Szorgalmazták a helytörténeti és a családkutatások fontosságát, s legfőképpen a fiatalok bevonását ebbe a munkába. A szakosztálytúl végén megválasztották a szakosztály új vezetőségét (elnök: *Dr. Oroszi Sándor*, tükár: *Béni Kornél*, ifjúsági tükár: *Borsó Zoltán*), illetve ajánlásokat tettek az OEE elnökségi tagjaira.

□

Márkus László 75 éves

Az erdészeti gazdaságtan ágazatának legeredményesebb hazai művelőjét köszönhetjük személyében. Egyetemi tanulmányait 1944-ben fejezte be Sopronban. Szolgálatát a Szombathelyi Erdőgazdaság területén kezdte, majd rövidebb ideig dolgozott az akkori állam-erdészeti szervezet, a MALLERD budapesti központjában. Innen Sárvárra, majd Somogyba vezetett az útja. Az egykori kaposvári erdőgazdaság főmérnöki beosztásából váltott át a kutatómunkára. Ugodon az akkori kísérleti erdészeti vezetője volt és elsősorban erdőművelési témákban merült el, majd 1964-től már a soproni ERTI Kísérleti Állomáson az erdészeti gazdaságtani kérdésekkel foglalkozott. A hosszú ideig Csapkerózsika állmot alvó erdőértékelés terén kiemelkedőt alkotott, újra életre kellette, korszerűsítette a napjainkban annyira fontos és szükséges területet, hathatósan hozzájárult a több évtizedes lemaradás behozásához. Tanulmányai, könyvei is inkább e tárgyban készültek, ezzel szerzett akadémiai doktori fokozatot és ezt oktatja ma is c. egyetemi tanárként egyetemünkön.

Márkus László az Országos Erdészeti Egyesületben is hosszú időn át tevékenykedett. Alapító tagja volt az erdészeti gazdaságtani szakosztálynak, Kaposvároitt helyi csoporttitkárként működött.

Szaktudásának fokát csak szerénysége múlja felül. Az egész szak nevében kívánunk neki töretlen alkotókedvet, ehhez jó egészséget!

Isten éltessen sokáig Laci!

Dr. Sodofridt István

□

Egy megkésétt istenhozzá

Búcsú Világhy Andrásról

Elhunyt *Világhy András*, okleveles – aranydiplomás – erdőmérnök, volt bakonyi (ugodi) vadászati felügyelő, 1993. november 5-én.

Kislődön született 1914. december 11-én, édesapja gazdatiszt volt. Veszprémben a Piarista Főgimnáziumban érettségizett, erdőmérnöki oklevelet 1940. március 30-án szerzett.

Gyakorlati pályafutása Kárpátalján (Rahón), 1940. május 15-én kezdődött, ahol mint m. kir. erdőmérnökgyakornok indult el változatos szakmai életútján. Letette névjegyet az ugyancsak kárpátaljai Gyertyánligetben, majd Tiszabogdányban is, innen Havasmezőre került (mindig „szolgálat érdekében”). Később a Tiszabogdányi Alsó- és Felső Erdőhivatal vezetésével bízta meg a földművelésügyi miniszter. Ezekben az években széles körű tapasztalatokra tett szert: Tiszabogdányban még tutajozással, faültetéssel is foglalkozott. A vadászathoz és halászhozhoz (pisztrángtenyésztéshez) mindig különös érdeklődéssel vonzódtott – mindhalálig.

Utolsó kárpátaljai szolgálati helyének elhagyására az akkori háborús események – és felettesi utasítás – kényszerítették. A háború után előbb a veszprémi erdőfelügyelőségben dolgozott, majd 1945. januárjától az ugodi erdőgazdálkodásig vezetett. Az akkori áthelyezési áradat 1952-ben a Veszprém Megyei Tanács mezőgazdasági osztályához sorolta, majd ismét Ugodra került vissza erdészettudományi vezetőnek (1953). Később Pápán az erdőgazdálkodásnál tevékenykedett, mint vadászati felügyelő. Utolsó szolgálati helye a Balatonfelvidéki Erdőgazdaságnál (Keszthelyen) volt, ugyancsak mint vadászati felügyelő, ahonnan 1975. augusztus 31-vel vonult nyugállományba, és költözött vissza Pápra. Életútja szinte tükörképe a kor hányatott sorsú erdész nemzedékének.

Két és fél évig tartó, türelemmel viselt, alattomos betegség következtében váltott át az egyszerű mindnyájunkat befogadó örök vadászmezőre.

Az elmúlás mindig szomorú, különösen annak, aki visszamarad még egy-egy villanásnyi időre, aki búcsúztat.

Igy vagyok most én is Világhy András, Bandi barátommal, akiehez sok ifjúkori- és vadászélmény köt, s még több szakmai kapcsolat, jóban-rosszban töltött napok, amelyek hátterében mégis mindig a töretlen hit és reménykedés állott... Lelkesen jártuk „bűntük” a Bakony vadregényes kies táját, ezüstös törzsű bükköseit, követve bennük a vad, főleg a szarvasok csapatát, olykor vadászva, olykor a vad és az erdő közötti kapcsolatokat titkait kutatva. Az együtt töltött napokról írásaimban több ízben is megemlékeztem.

Együttműködésünk és együttgondolkodásunk eredményét és emlékét az alma materünk kiadásában megjelent közös tanulmányunk őrzi. („Adatok a magasbakonyi erdőgazdasági táj szarvasállománya és élőhelye értékeléséhez”. EFE Kiadványai, 1971. 2. sz.) Közös megállapításainkat, szakmai üzenetünket akkor így összegeztük: „a magasbakonyi táj olyan természeti adottságokat rejt magában, amelyek biztosítják egy összetételében és népességében szabályozott szarvasállomány életfeltételét. A vadállományt kezelő szakember céltudatos munkája pedig kibontakoztathatja az itt élő szarvaspopulációkban rejlő genetikai adottságokat és nagyban hozzájárulhat a táj vadállománya minőségének növeléséhez”.

Búcsúszóm Töle, Bandi barátom mind a magam, mind erdész-vadász kollégáid nevében.

Az örök vadászmezőket járva, gondolj olykor-olykor a Bakony szépségeire és a benne iramló szarvasokra...

Az alma materünk hagyományos köszöntésével:

Jószerecsémt!

Dr. Bencze Lajos

□

Elhunyt Pápa Zoltán

1922. szeptember 19-én született Pécs-Somogyban. A polgári iskola elvégzése után 1939–41-ig a pécsi püspökségnél erdészgyakornok, majd 43-ig az Esztergomi Magyar Királyi Alerdész Szakiskolán tanult. Katonai szolgálat teljesítése után 1945–53. között Mánfán, Zobákpusztán és Pécsváradon kerületvezető erdészként dolgozott. 1933-tól önhibáján kívül 10 évig a Mecseki Szentbányánál volt alkalmazásban, 1967-től ismét hivatását folytathatta, 69-ig a Pilsner Erdőgazdaság Sütői erdészeti osztály, majd 1982-ig, nyugdíjazásáig a Mecseki Erdőgazdaság árpádtetői erdészeti osztály kerületvezető. Az Országos Erdészeti Egyesületnek szakiskolák kora óta volt tagja.

Meghalt 1994. január 22-én, Mánfán.

Ifj. Pápa Zoltán